

Příběhy se šťastným koncem

Vyplašený jezevec

Sarah Hawkinsová
Ilustroval Jon Davis

FRAGMENT

První velký příběh pro malé čtenáře

Příběhy se šťastným koncem

Vyplašený jezevec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Hawkinsová
Vyplašený jezevec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vyplašený jezevec

Příběhy se šťastným koncem

Vyplašený jezevec

Napsala Sarah Hawkinsová

Ilustroval Jon Davis

F FRAGMENT

„Jakou hru to chceš?“ zeptal se otec, když přijížděli do města.

„*Ledovou bouřku*,“ zašklebil se Lewis.

„Hrál jsem ji u Maddy. Je super. Musíš posbírat všechny hvězdy, abys dostal různé superschopnosti. A nepřátelé přitom na tebe hážou rampouchy a snaží se tě zmrazit.“

Otec si povzdychl: „Nechápu, proč nemůžete dělat něco užitečnějšího. Například číst knihy.“

Lewis obrátil oči v sloup. Vždycky, když jeho maminka odjela na obchodní jednání nebo k babičce a dědečkovi na Jamajku,

trávil celý víkend s otcem. Ten ho měl sice rád, ale jediné, co znal, byla práce.

A vypadalo to, že si přeje, aby to Lewis zdědil po něm!

Máma jim včera – předtím, než odjela – navrhla, aby spolu zajeli do města a koupili tu hru, o které Lewis celou dobu tak básnil. Jenže otec to všechno zkazil.

Lewis si položil nohy na palubní desku auta a úkosem pohlédl na otce. Byl vysoký a hubený stejně jako on, ale to bylo asi to

jediné, v čem si byli podobní. Lewis se podobal spíše mamince. Měl čokoládovou pleť, tmavé oči a afro účes. Rád chodil v riflích a teniskách, zatímco jeho otec se oblékal elegantně, a to i o víkendu. Otcova pokožka byla bledá, posetá pihami a vlasy měl hnědé. Lewis věděl, že za slunečními brýlemi skrývá světlemodré oči, které zazáří vždycky, když se usměje. Ale to se moc často nestávalo.

Otec ho sjel pohledem. „Nohy!“ napomenul ho okamžitě. Lewis si přehnaně povzdychl a dal nohy dolů.

Ještě že zítra jedou alespoň na návštěvu k dědečkovi.

S dědečkem, tátovým tátou, byla skutečně zábava. Vždycky Lewisovi vyprávěl vzrušující příběhy z dob, kdy sloužil u námořnictva nebo jak si hrával se svým starým anglickým chrtem. Byl asi stejně zábavný, jako byl jeho otec vážný.

Děda někdy působí jako mladík a táta zase jako starý páprda! pomyslel si Lewis a ušklíbl se.

Když projížděli malou, větrnou cestičkou, která měla po obou stranách pole, stáhl okénko. Sluníčko jasně svítilo a vzduch voněl čerstvě posekanou trávou a prázdninami. I když už měla zanedlouho zase začít škola, počasí ještě pořád nevypadalo podzimně. Lewis měl za sebou fakt skvělé léto.

S mámou navštívili v Cornwallu jeho nejlepší kamarádku Maddy a její rodinu – mámu a bratra Stephana. Každý den spolu chodili na ryby nebo kraby a jedli zmrzlinu. Táta s nimi ale nejel, protože nedostal dovolenou.

Lewis koukal z okna a vzpomínal na prázdniny. Jak tak přemýšlel, najednou se mu před očima zablýsklo něco černobílého. Cosi leželo u krajnice. „Tati, zastav!“ vykřikl ze sedačky a úplně se vyklonil z okna.

„Co se děje?“ Otec hned zastavil u krajnice. „Jsi v pořádku?“

„Viděl jsem zvíře,“ hlesl a odepnul si pás.
„Bylo tam na silnici, možná je zraněné.“

„Lewisí, tady nemůžeme jen tak zastavit...“
začal otec, ale Lewis už otevíral dveře.

Ujistil se, že nic nejede, a přeběhl přes silnici. Za zaparkovanými auty leželo úplně nehybně drobné zvířátko.

Snad bude v pořádku, pomyslel si Lewis, když se k němu blížil. *Je to kočka, nebo pes?* Mělo tmavošedé tělíčko a tlustý ocas. Zastavil u něj. Ta šedivá věc se na něj podívala a Lewis si zhluboka vydechl.

Celý jeho chlupatý čumáček byl posetý černými a bílými proužky. Oči měl černé jako trnky a pacičky měly stejnou barvu a silné dráčky.

„To je jezevec!“ zvolal Lewis nadšeně na otce v autě. „Ještě nikdy jsem jezevce neviděl.“

„Určitě má blechy,“ upozornil ho otec.
„Pojďme pryč.“

„Nemůžeme jen tak odejít.“ Ještě se k jezevci přiblížil. Byl maličký a vystrašeně na něj hleděla jeho drobná, černá očka. Ale jen co se k němu Lewis přiblížil, schoval se pod nejbližší auto a zadní packu si přitáhl k sobě.

„Podívej, tati, je zraněný,“ všiml si Lewis. „Musíme mu pomoci.“

„Tak dobře,“ vzdychl otec a Lewis slyšel, jak vystupuje z auta. Bouchl dveřmi, což

malého jezevce vylekalo. Dřív, než se Lewis stihl pohnout, jezevec zalezl pod nedalekou dodávku.

„Ach ne!“ vyjekl Lewis. „Vyplašili jsme ho.“ Klekl si na zem a podíval se pod dodávku. Jezevec vykouknul. „Neboj se, maličká,“ utěšoval ho Lewis. „My ti pomůžeme.“

„Lewisí, buď pojedeme, nebo nedostaneš tu novou hru,“ prohlásil otec rázně. „Vyleze, až bude sám připravený. Je to divoké zvíře, ne domácí mazlíček. A dokonce ani nemůžeš vědět, jestli je to sameček, nebo samička.“

„Vypadá jako samička. A hra mě nezajímá!“ naléhal Lewis. „Musí existovat něco, co můžeme udělat. Co takhle záchranná stanice, kam dal dědeček Alfieho? Pomáhají přece zvířatům, ne?“

„Myslíš zvířecí záchranáře?“ zeptal se táta. „To vlastně není špatný nápad. Počkej, zavolám jim.“

Otec odkráčel zpátky k autu a Lewis s úlevou vydechl. „Budeš v pořádku,“ slíbil vystrašenému zvířátku. Hledělo na něj a znovu zoufale zafunělo čumáčkem.

Lewis se díval okolo sebe, co by mu mohl dát. Uviděl trs trávy a donesl mu plnou hrst.

„No tak, pojď sem,“ konejšil ho Lewis, jak tak klečel na kolenou a držel pod dodávkou dlouhá stébla trávy.

Jezevec popotahoval čumáčkem, očuchával trávu, ale nevylezl.

„Pojď, dej si,“ přemlouval ho Lewis.

Ale jezevec se na něj jen překvapeně díval. Lewis zkoumal jeho hlavičku. Nemohl uvěřit, že je tak blízko k divokému zvířeti. Mělo světlé a bystré oči, jako by rozumělo všemu, co řekl. Z tmavého čumáčku mu z každé strany trčely pevné bílé fousky. Proužky na jeho těle byly tak dokonale rovné, jako by je někdo namaloval s pravítkem. Byly nádherné!

„Jezevci trávu nežerou,“ prozradil mu otec, když se znovu objevil s telefonem v ruce. „Živí se červíky, slimáky a podobnou havětí.“

„Ach,“ vzdychl Lewis, který vylezl po čtyřech zpod dodávky. „Co říkali zvířecí záchranáři?“

Otec držel v rukou telefon a ukázal mu jejich webovou stránku. „Volal jsem na tísňovou linku a řekli mi, že vyšlou pracovníka. Záchranná stanice je hned za městem. Ani jsem netušil, že tam sídlí.“

„Já věděl, že nám pomůžou!“ zvolal Lewis radostně. Znovu si sedl a k jeho překvapení si otec klekl vedle něj. Oba nakoukli pod dodávku. Jezevec je zvědavě zkoumal pohledem.

„Myslím, že ho pojmenuju Trnka,“ rozhodnul Lewis.

„Trnka?“ Otec na něj překvapeně pohlédl. „To je hezké jméno. Jak jsi na něj přišel?“